

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 144. szám

2004. december

A megmenekülés éjjele

1875 karácsony estéje volt. I. Sankey Moody evangélizációs alkalmainak ismert énekese egy gőzhajón utazott a Deleware folyón fölfelé. Szép csillagos este volt, a fedélzeten sok utas gyűlt össze. Ekkor valaki megkérte az énekest, hogy adjon elő egy dalt. Sankey a hajó egyik nagy kéményének támaszkodva csendes imában felemelte szemét a csillagos égre. Egy karácsonyi éneket akart választani, de arra indított, hogy az „Ó, mily hű barátunk Jézus” kezdetű dalt énekelje.

Nagy csend uralkodott. Szavak és dalom az énekes erőteljes hangján szállt a fedélzet és a nyugodt folyó felett. A hallgatók mélyen megindultak. Miután elhallgatott az ének, egy napbarnított arcú férfi váratlanul odalépett Sankeyhez, és ezt kérdezte:

-Szolgált ön valamikor az Unió hadseregében?

-Igen – válaszolta Sankey –, 1862 tavaszán.

-Emlékszik arra, hogy egy holdfényes éjszakán őrségben állt?

-Emlékszem – válaszolt az énekes nagyon elcsodálkozva.

-Én is ott szolgáltam – mondta az idegen –, de a másik oldalon, a Szövetségesek hadseregében. Amikor ott láttam önt állni, elhatároztam magamban, hogy ez a fickó nem éli

túl az éjszakát. Felemeltem a puskámat és céloztam. Én árnyékban álltam, teljesen eltakarva, míg önt a holdfény megvilágította. Ebben a pillanatban ön az égre emelte a tekintetét, pontosan úgy, ahogyan az előbb tette, és elkezdett énekelni. A zene és különösen a dalok mindig nagy hatással voltak rám, ezért leengedtem a puskámat. Várom, míg végigéneklí a dalt, gondoltam magamban, úgysem menekülhet meg előlem. De a dal, amely akkor felhangzott, ugyanaz volt, mint amelyet most énekel. Tisztán hallottam a szöveget: „Ér-e próba vagy kísértés, háborúság zaklat-é...” Amikor végére ért az éneknek, képtelen voltam löni, és a karomat, mintha megbénult volna, le kellett engednem. Nyilván nagy és hatalmas az az Isten, gondoltam, aki ezt az embert a biztos haláltól meg tudta menteni. Azóta bejártam a világot, és most ide vezetett az utam. Amikor az előbb megláttam önt pontosan ugyanúgy imádkozni és énekelni, felismertem. A legbensőmben talált el az éneke. Most arra kérem, segítsen nekem, hogy megsebzett lelkem gyógyulást találjon.

Sankey mélyen megindulva karolta át annak az embernek a vállát, aki egykor az ellensége volt. Az idegen azon az éjszakán megtalálta és elfogadta Jézus Krisztust, mint személyes Megváltóját. Most ismerte fel, ki őrizte meg Sankeyt azon az éjjelen fegyverének halálos lövésétől: „Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet.” (Zsolt. 139:5.)

(Vetés és Aratás)

Lacika hazamegy

Édesanyja szemefénye, egyetlen kicsi fiacskája volt, a szóke hajú, kék szemű, mosolygós, szelíd kis Lacika. 4 éves volt, de értelmes, okos, fejlett gyerek. Sok apró ver-sikét tudott, sőt, a betűk nagy részét is is-merte már. A szomszédok, az óvó néni és a kispajtások nagyon szerették, mert bár vi-dám, játékos kedvű, de szelíd, szeretetre méltó volt, és igen könnyen barátkozott.

Édesapját nem ismerte. Alig néhány hónapos volt, amikor apja kiment a harc-térre, és soha nem is jött haza.

Meleg szeretettel ragaszkodott édes-anyjához és akkor volt a legboldogabb, amikor este beültek a kedves, kellemes szo-bába; édesanyja ölébe ült, szóke, fürtös fe-jecskéjével ráborult vállára, és hallgatta az igaz történeteket, amiket elmondott neki. Nagyon szerette, ha az Úr Jézusról beszélt. Olyankor sok-sok kérdéssel ostromolta édesanyját, mert mindent szeretett volna tudni az Úr Jézusról.

- Édesanyám! Az Úr Jézus jó kisfiú volt? Nem bántotta a kisebbeket? Anyukája nem verte meg soha?

Olyan figyelmesen hallgatta, amit édes-anyja mondott róla! Csendben, órákig ült volna, hogy hallgassa azt a sok szépet és jót, amit az Úr Jézusról mondott.

- Én is olyan jó akarok lenni, mint ő volt – mondta komolyan, és lágy tekintettel nézett édesanyjára.

Én sem akarlak soha megszorítani téged! Ugye jó lesz, édesanyám? Te soha nem leszel szomorú miattam. Én mindig a tied leszek, veled maradok, és nem hagylak el soha.

Ó, de jólesett édesanyja szívének ez az őszinte gyermeki szívből fakadó ígéret! Magához ölelte kicsiny fiacskáját, mintha féltene, hogy valóban az övé is maradjon, el ne vegye soha senki tőle. Ó, mintha az anyai szív megérezett volna valamit. Mert az anyai szív tele van féltéssel, szeretettel, sejtésekkel, ezért ölelte olyan szorosán ma-

gához, hogy megvédje mindentől. Bár hitt Istenben, de azért mégis! Az anyai karok szeretete oltalom sokféle veszedelem ellen. Pedig a veszedelem már akkor igen gyors léptekkel közeledett feléjük. Hiszen Isten még az anyai karokból is kiemelheti a leg-féltettebb kincset. Az Ő útja és gondolata minden emberi értelmet felülmúl.

Már ősre fordult az idő, amikor a kis Lacika beteg lett. Arcocskája sápadni kez-dett, csendesebb lett és megnyúlt, lesová-nyodott. Édesanyja vitte orvostól-orvoshoz, de a baj oka rejtve volt előttük. Közben a halálos kór gyorsan végezte munkáját, rom-bolt, emésztett. Karácsony táján már úgy romlott az állapota, hogy be kellett vinni a kórházba. Ott is mindenki gyöngéd szere-tettel vette körül a bájos arcú, szelíd kisfiút.

A vizsgálatokból hamarosan kiderült, hogy Lacika nagyon beteg. Gyógyíthatatlan beteg, sőt már napjai is meg vannak szám-lálva. Ezt a nagyon szomorú valóságot kö-zölni kellett az édesanyjával, és fel kellett készíteni őt arra a mélységes fájdalomra, mely mint éles tör fogja átjárni a szívet.

Amikor megtudta, első pillanatban fel sem fogta a kegyetlen szavak értelmét. Ér-tetlenül nézett maga elé, majd feltört belőle a sikoly, és ájultan rogyott le az orvosi szoba szőnyegére. Élesztgették, vigasztal-ták, de az emberi szó és minden részvét is kevés volt ahhoz, hogy enyhítse szívének nagy sebéit.

Az orvos úgy döntött, hogy bár kilátás-talan, de a műtétet végrehajtják. A kicsi szív már nem tud megbirkózni a kórral, mely szinte teljesen felemésztette szervezetét. A műtét alatti altatásból nem biztos, hogy fel fog ébredni. Talán néhány nap csupán, amíg láthatja őt édesanyja.

Az édesanya számára az volt a nehéz feladat, hogy a gyermek ne vegye észre mélységes bánatát. Minden nap ott lehetett mellette, ott ült kicsi ágyán, ölébe vette, si-mogatta. De mindezt mosolyogva kellett tennie, nehogy elárulja, mi megy végbe benne! Hogyan készítse fel kicsi fiát arra a nagy útra, ami előtt áll, s amely itt a földön örökre elválasztja őket egymástól? Gyötrő-dött, tusakodott, imádkozott, hogy addig

össze ne roppanjon, míg kislemeze nem zárja a szemét örökre. Meg kellett hát mondani, de hogyan? Istenbe kapaszkodott erősen, mert ez emberileg lehetetlen feladat volt.

-Drága kislemezem, mesélek most neked valami nagyon szépet az Úr Jézusról! Bár te tudod, hogy valóság mindaz, amit Róla mondunk.

-Mondd, édesanyám! Valami olyat mondjál, amit még eddig soha!

-Tudod, kicsi Laci, egy hét múlva karácsony lesz. Fenn a mennyországban az angyalsereg díszíti azt a csodálatos karácsonyfát, amit itt a földön még senki nem látott. Az Úr Jézus is ott van, egészen közelről lehet látni Őt. Az angyalok csodálatosan énekelnek és örömmel várják, mikor készül el a szép karácsonyfa.

A kislemeze feszült figyelemmel hallgatta, és gondolatban maga előtt látta azt a szép fát.

-Ó, milyen szép is lehet az, édesanyám! Ugye, ha jók leszünk, mi is oda megyünk?

-Igen, oda csak a jók mehetnek. – egy pillanatra elhallgatott, összeszedve maradék erejét.

- Mondd, kicsi fiam, te örülnél annak, ha az Úr Jézus téged is elvinné karácsonyra abba a szép országba, hogy maradj Vele?

A kislemeze felnézett anyjára.

-Megyek szívesen, ha te is velem jössz. Biztos nagyon szép és jó ott, de csak úgy mennék, ha te is velem jönnél.

Az anya azt hitte, nem bírja tovább. Vonaglott, vergődött a szíve, de mondani, folytatni kellett.

- De ha az Úr Jézus most azt akarná, hogy csak te menj? Ott töltenéd a szép karácsonyt,

és én majd utánad mennék. Kopognék az aranykapun, és te kinyitnád nekem az ajtót. Mondanád az Úr Jézusnak, hogy: jön az édesanyám, engedd meg, hogy ajtót nyissak neki.

A gyerek szeme felcsillant.

-Az úgy nagyon jó lesz, édesanyám. Előremegyek, megnézem azt a gyönyörű karácsonyfát. Közel leszek az aranykapuhoz, hogy amikor kopogsz, kinyissam az ajtót.

Kicsiny szívét nagy-nagy öröm járta át. Szinte pírban égett halvány kis arca, amikor a nővér bejött a szobába.

-Nővérke! Megyek az Úr Jézushoz. Édesanyám mondta, hogy megnézhetem a mennyországban a karácsonyfát. Majd én nyitom ki az aranykaput, ha jön az édesanyám!

A nővér a kislemeze az anyára nézett. Szeme megtelt könnyel, és gyorsan kisetett a kórteremből.

-Édesanyám! Hányat alszunk még, amíg jön az Úr Jézus?

-Már csak hármat, kicsi fiam. – közben ajka megremegett a kín alatt.

Attól a perctől kezdve a kis Laci igen vidám volt. Szemében a vágyakozás tüze égett, és nem is tudott már másról beszélni, mint hogy milyen szép és jó lesz ott.

-Biztos, hogy eljön értem az Úr Jézus, édesanyám? Gondolod, hogy voltam én olyan jó gyerek, hogy elvigyen?

-Egészen biztos eljön, kislemezem! – közben úgy fájt a szíve, hogy csaknem megszűnt dobogni.

-Hogy jön el? Hogy visz el? Én is meglátom, mikor jön?

-Az úgy lesz, drága egyetlenem, hogy jön majd egy fehér kabátos bácsi, aki átvisz téged kocsival egy másik szobába. Ott benn el fogsz aludni, és már csak az Úr Jézusnál ébredsz fel.

Az utolsó napon már úgy várta a fehér kabátos bácsit, hogy szeme folyton az ajtón volt. Úgy szeretett volna már aludni, és az Úr Jézusnál felébredni. Végre megjött a bácsi!

-Most, édesanyám? Most megyek az Úr Jézushoz?

- Most, drága gyermekem ...

Ő hagyta örömmel, hogy a bácsi a másik szobába tolja. Édesanyja rogyadozó léptekkel ment velük az ajtóig. A kislemeze megcsókolta az édesanyját, mintha csak rövid időre menne el, és vidáman mondta:

-Siessél, édesanyám! Én majd nagyon figyelem, mikor kopogsz, és kinyitom az aranykaput.

Ő egy óra múlva valóban belépett az aranykapun. Meglátta az Úr Jézust és az an-

gyalsereget. Az anyának eddig tartott az ereje; összeroppant. Idegei felmondták a szolgálatot. Nem talált enyhülést fájdalmára. Rettenetes napok és éjszakák következtek. A lakásban minden az ő kicsi fiára emlékeztette: ott voltak elárvult játékaik. Hallotta kedves, vidám kacagását. Látta, érezte, hogy befészkei magát ölelő karjaiba és vállára hajtja kis fejét. Lelkéből újra, meg újra feltört Isten felé a keserű miért. Miért vette el tőle? Miért kellett ennek így történnie? Aztán végre, sok gyötrelme után odamenekült a Bibliához. Ahogy felnyitotta, szeme szinte megbabonázva rátapadt a Máté 11:26. versére: „Igen, Atyám, mert így volt kedves teelőttem!”

Nézte, nézte a sorokat. Előbb értelmetlenül, mert nem jutott el tudatáig a gondolat. Aztán egyszer csak bejutott a szívébe, és akkor folyini kezdett szeméből a könny. Könnyein keresztül feltisztult látása, fájdalom is mintha enyhült volna. Lehajtotta fejét, és azt mondta fájó, de már nagyon alázatos hangon, hogy: „Igen, Atyám, mert így volt kedves teelőttem!”

(Thurzó Józsefné)

Betlehemig

„Menjünk el mind Betlehemig!” (Lk. 2:15.)

*Betlehemig? Félútig sem jutottál,
kötözve tart a nyáj, a föld, az üzlet,
vágyaid is más fényességhez űznek,
a régi hír egészen megkopott már.*

*Pedig a Fény zuhog, az angyalének
orkánszerű, az éjszakát betölti,
közel az Úr, fogytán időd, a földi,
ha majd lejár, az utak arra térnek,
s csak az a Fény, csak az a Szó kísér el:
„Ne féljete!” Csak Jézus vár az éjben.*

Füle Lajos

Anyukám azt mondta ...

Anyukám azt mondta,
legyek jó.

- Mi az a jó? –
kérdeztem vissza.

Azt mondta anyukám
rövid gondolkodás után:

- Nem mi a jó, hanem
ki a jó? Az Úr Jézus a jó.

- Legyek Jézus? Hogyan? –
kérdeztem újra.

Anyukám azt mondta:

- Itt a Biblia, abban van leírva.

- De én olvasni sem tudok!

Mi legyen most?

Itt a karácsony, szenteste.

Vajon tanít ez valamire?

- Az uraknak Ura lejött a földre,
mint kicsiny gyermek feküdt
édesanyja ölébe’.

Szegény volt, csecsemő és
magatehetetlen.

- Édesanyám, hogyan legyek én
csecsemő és magatehetetlen?

Anyukám így válaszolt:

- Légy csecsemő a bűnnek!

Ha csalogat, hogy tegyél rosszat,
mondd, még menni sem tudok,
csecsemő vagyok.

Ha ad szájadba gonosz szavakat,
mondd, még beszélni sem tudok,
csecsemő vagyok.

Ha beszennyezne gondolatod,
mondd, még csecsemő vagyok,
és nem értem e világot.

Karácsony estéjén én, gyermek
megtanultam mindezt.

Szívembe zártam, örültem.

- Anyukám, jövő ilyenkor
vajon mit értek még meg?

És ő válaszolt tiszta szívvel:

- Jövő ilyenkor? Az Úr Jézus
talán már holnap visszajön.

Vagy még az éjjel,
vagy még az éjjel.

(S. É.)

Köszönöm Neked, Uram, hogy bennem élsz...

Hogy nem csak szavakkal imádkozhatom, tettekkel is, ha a Te nevedben cselekszem.

Kicsi a szív, Uram, és nagy a szeretet. A nagy szeretet mégis belefér a kis szívekbe. Nem árad ki, de sugárzik. Mert a szeretet sugárzó anyag és gyógyító a sugara.

Úgy szeretnék élni, hogy mindenki lássa, a Tiéd vagyok. S ha kérdezik, öröme szolgálni Téged, azt mondhassam, csak ez az öröm.

Minden hívő embernek példaképpé kellene válnia ma, Uram. Mert sok még a világban a hitetlen, s nem győzi meg őket más, csupán a példamutatás.

Légy velem, Uram, hogy erős legyek. Hogy szeretettel közelítsek azokhoz is, akikben nincs szeretet. S ne vessem meg, inkább szánjam azokat, akik hinni képtelenek. Testvéreim ők is valamennyien, csak alszanak még, mert sötétség veszi őket körül. Bár gyűjthetnék közülük legalább egy lelkében annyi fényt, amennyi legyőzi a sötétséget. Bár legalább egyet közülük én ébreszthetnék! Nem ráznám fel, jaj, dehogy! Csak a szeretet simogatásával keltegetném, hogy mosolyogva nyíljon szeme a Te világosságodra, Uram? S az életre, mely ha lobogni kezd benne a láng, számára is örök.

Ha csupán egy lelket megmenthetnék a céltalanul kóborlók közül, már tudnám, hogy nem éltem hiába.

Értük is imádkozom Hozzád, Uram. Hisz ők a vesztesek, s aki hisz Benned, tudja mennyit vesztenek.

Add, hogy szétoszthassam köztük a hit aranyát, és ha hozzájuk szólok, egy szavam se guruljon a semmibe. Mert kapaszkodó nekik a szó. Segítsd hozzá őket, hogy igévé váljon bennük Általad.

Kiapadhatatlan forrás az ige, Uram! Köszönöm Neked, hogy én is ajkamra vehetem.

(Kunitzer Szonja: Köszönöm c. könyvéből)

Az órásműhelyben

Egy órásműhelyben a polcra tettek egy éppen elkészült kis órát. Ott állt két idősebb óra között, amelyek buzgón ketyegték másodperceiket.

- Úgy, most tehát rajtad a sor – mondta az egyik a kettő közül. – Sajnálalak! Most ugyan

vidám vagy, de várj csak, majd ha egy évben, mint 31 milliószor ketyegsz, akkor erőd végén leszel.

- Micsoda, 31 milliószor ketyegni! – kiáltott ijedten az újonnan jött. – Arra sosem volnék képes! – és kétségbeesésében azonnal meg is állt.

Ekkor beleszólt a beszélgetésbe a másik óra:

-Te buta jószág, minek hallgatsz ilyen szóbeszédre? Nincs semmi baj. Egyszerre mindig csak egyet kell ketyegned. Próbáld meg újra, ugye, ez nem is nehéz? És most még egyet, ezt is ugyanolyan könnyen, és most csak így mindig tovább.

- Ó, hát ez egyenként nem is nehéz! Akkor újra kezdem! – kiáltott megkönnyebbülve az

új óra. Összeszedte magát, és bátran ketyegett tovább, egyszerre mindig csak egyet. Nem számolta sem a napokat, sem a hónapokat, de az év végére több, mint 31 milliót ketyegett, és szinte észre sem vette.

Bárcsak mi, keresztyének is csak egyik másodpercet a másik után vennénk, és nem az egész évet egyszerre! Az Úr imádságában a „mindennapi” szükségéről van szó (Mt. 6:11.).

„Ne aggódjatok a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja” – mondja az Úr (Mt. 6:34.). És az ígéret négyezer év után is érvényes: „...élteden át tartson erőd!” (5.Móz. 33:25.).

Ch. E. Cowman (Vetés és Aratás)

Az óra üzen

Csend van. Csak az óra beszél velem
fenn a falon.

Olyan jó lenne az üzenetét
meghallanom.

Ó, csak ketyegj sietve, pontosan!
Időt jelezz!

Mondd el, hogy minden könnyes perc lejár,
és vége lesz.

Mondd el, hogy múló, azért drága itt
perc, pillanat,
ameddig az örömhírt szerteszét
vinni szabad.

Hirdesd, hogy fenn az örök Isten is
órát figyel,
és segítsége jókor érkezik,
nem késik el.

Beszélj az otthonról, hol óra már
nem mér időt,
s időtelen szolgálat vár reánk
a trón előtt.

Addig, ha ütsz, sietess engem itt
szüntelen,
s ne engedd céloamat egy percre sem
felejtennem!

Tik-tak! Múlik év, óra, pillanat
és alkalom.

Csend van. Csak az óra beszél velem
fenn a falon.

Túrmezei Erzsébet

Isten az élet

Kárba veszett éveim,
Napjaim gyötrelmes percei,
Sátán láncra vert börtöne,
Jézus előtt bezárt szívem ajtaja.

Isten nélküli élelem,
Elemészti lelkem,
Élet -, halál,
Napfény vagy árny.

Sötét éj, csodás napsugár,
Válaszd az életet! Szívem ajtaja nyitva már.
Szívem ajtaja nyitva már,
Jézus Krisztus vár reám.

Fonyódi Eszter

Seperjük a szőnyeg alá?

„A szeretet sok bűnt elfedez.” (1.Pt. 4:8.)

Igazán segítünk magunkon azzal, ha szeretetből mások vétkeit „a szőnyeg alá söpörjük”, és azt reméljük, hogy Isten jóváhagyja ezt a cselekedetünket, és a vele való közösségünk ezután zavartalan lehet?

Márpedig a mi szeretetből fakadó cselekedeteink nem lehetnek másfélék, mint Isten szerető cselekedetei. Isten szeretete viszont nyilvánvalóvá akarja tenni a bűnöket, hogy azután megbocsássa, és mindörökre befedezze azokat úgy, hogy újra közösségünk lehessen Ővele, és ez új örömmel töltsön be. De bűnbocsánat nélkül súlyos teher nehezedik mind az Istennel, mind az egymással való közösségünkre. A már említett szőnyeg alá separt bűnök ismét előkerülnek.

De hogyan tud a szeretet oly sok vétket befedezni? Valahányszor valakinek az életében bűnt fedezünk fel, a szeretet arra kötelez minket, hogy ezt négy szemközt, őszintén megmondjuk neki, mégpedig oly módon, hogy ezzel egyúttal meg is nyerjük őt, és abban a tudatban, hogy mi sem vagyunk kísértéstől mentesek. Ha a négy szemközti beszélgetés sikerre vezet, és az illető elrendezi bűnét Isten előtt, akkor sem őt, sem engem nem terhel vétek. A bűn valóban be van fedezve. Ha tehát tudomást szerzek egyik-másik testvérem bűnéről, akkor keressem az alkalmat egy négy szemközti beszélgetésre. Ehhez Isten bölcsességét és vezetését kell kérnem mély alázattal. Ezzel elerőtlenítem a bűn hatalmát. Ha azonban továbbadom egy harmadiknak, ezzel csak felvakarom a bűnt, és elindítom a negatív, szeretetlen pletykálgodást, amely megmérgezi a légkört.

Gerd Goldmann (Vetés és Aratás)

Borsos töltött pulykamell

Hozzávalók (4 személyre): 2 nagy szelet pulykamell-filé (kb. 30 dkg), 1 tojás, 1 fej vöröshagyma, 5 dkg reszelt füstölt sajt, 3 evőkanál zsemlemorzsa, ½ citrom leve, 1 csapott evőkanál ételízesítő, 2 gerezd fokhagyma, 1 mokkáskanál durvára őrölt színes borskeverék, kevés só.

Előkészítése: A pulykamell szeleteket húsverő kalapáccsal nagyon vékonyra veregetjük. A töltelékhez a tojást felverjük, a hagymát tisztítás után finomra aprítjuk.

Elkészítése: A tojást összekeverjük zúzott fokhagymával, vöröshagymával, sajttal és zsemlemorzzával, majd az ételízesítővel, borssal és a citromlével ízesítjük. A töltelékkel rákenjük a megsózott pulykamell szeletekre és szorosan felcsavarjuk. A két tekerést alufóliába csomagoljuk, a két végét szorosan összenyomjuk. Egy akkora lábosba, amelyben kényelmesen elfér a két tekerés, háromujnyi vizet töltünk és felforraljuk. A már forrásban lévő vízbe beletesszük a tekeréseket, és 40 percig kis lángon főzzük. Félidőben megfordítjuk. Ha a főzési idő letelt, óvatosan kiemeljük a léből, kibontjuk a fóliából, majd grillsütőben szép pirosra pirítjuk. 10 percig hagyjuk állni, ezután éles késsel felszeleteljük. Köréöntjük a saját levét párolt vöröskáposzta és pirított burgonya a hozzáillő köret.

Mustáros ponty sajtos bundában

Hozzávalók (4 személyre): 1 közepes ponty (kb. 2 kg), 2 evőkanál nem csípős mustár, 1 evőkanál citromlé, 4 evőkanál liszt, 15 dkg finom zsemlemorzsa, 6 dkg finomra reszelt edami vagy ementáli sajt, a sütéshez olaj, só, a díszítéshez tetszés szerint egy-két salátalevél, citrom- és narancskarikák, paradicsomcikkék, esetleg friss zöldfűszerek

Elkészítés: A pontyot lepikkelyezzük, kibelezzük, és hideg vízzel kívül-belül megmosuk. Megtöröljük, kívül sóval bedörzsöljük, és 5 percig állni hagyjuk. Tompa késsel a

sós nyálkaréteget lekaparjuk, majd a halat ismét megmosuk és szárazra töröljük. A fejet és az uszonyokat leválasztjuk. A törzset patkó alakú szeletekre vágjuk. A mustárt a citromlével összekeverjük. A halszeleteket először a lisztbe, majd a pikáns ízű mustáros keverékbe, végül a reszelt sajttal elvegyített zsemlemorzzába forgatva panírozzuk. A felhevített olajon a bepanírozott halszeletek mindkét oldalát aranybarnára sütjük. Salátalevélre fektetjük, citrom-, narancs- és paradicsomkarikákkal díszítjük. Sós burgonyával, vagy burgonyasalátával kínáljuk.

Tipp: Gyorsabb és egyszerűbb elkészíteni, ha konyhakész (kibelezett) halat, vagy személyenként kb. 2 pontyszeletet vásárolunk. A panírozott, kisütött halat ne mikróban melegítsük fel, mert elveszti ropogósságát. Fogyasztás előtt inkább tegyük 1-2 percre újra forró olajba.

Örömhír

*Örömhírt mondok néked, ember;
zengő szeráfi éneket,
örömhírt, mely az égre cseng fel,
s halálból fakaszt életet.*

*Örömhírt, mely a szenvedőnek
letörli hulló könnyeit,
mert könnynél százsorta erősebb,
s melytől új lángra gyúl a hit.*

*Örömhírt, melynek hangja mellett
néma a legszebb költemény,
s minőt angyalok énekeltek
egykor karácsony éjjelén.*

*Örömhírt mondok néked, ember!
Halld meg hát, tárd ki lelkedet,
Halld meg s visszhangozd életeddel
Isten szeret!*

Siklós József

Abszolút kérdések

- Ki az abszolút erős ember?
- *Aki nyakába veszi a várost.*
- Mi az abszolút állóvíz?
- *A jég*
- *Mi az abszolút lehetetlen?*
- *Lakatlan szigeten tömegverekedés*
- *Ki az abszolút zavarodott?*
- *Vasorrú bába a mágnes mezőben.*
- Ki az abszolút lassú?
- *Aki a csigát stoppolja.*
- Ki az abszolút háziasszony?
- *Aki tűért és cérnáért siet, ha felhőszakadást lát*
- Ki az abszolút optimista?
- *Aki a szupermarket előtt járó motorral várja a feleségét.*
- Mi az abszolút felesleges kérdés?
- *A fáradt olajtól megkérdezni, hogy mennyit gyalogolt*
- Ki az abszolút zenei analfabéta?
- *Aki azt hiszi, hogy Verdi mindet trubadúrban komponált.*
- Ki az abszolút türelmes?
- *Aki végigolvassa az abszolút vicceket.*

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
	19,30	Énekóra
Péntek:	18,00	Tini Ifi
Vasárnap:	9,00	MKBBK, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	16,00	Törekvők órája
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Jézus ajándéka

Halál bűnnek zsoldja,
De Te Életedet adtad ajándéku
Ingyen kegyelemből
Gyarló, bűnös életemért.

Megfásult kiégett lelkemért,
Mint a tűz mikor elalszik,
Pislákol míg végképp kialszik
A Sátán örvend míg táncot lejt.

Ugye megmondtam: enyém leszel,
Rabul ejtelek s nem engedlek el;
Engem szolgálsz mindörökké
Pokolnak Ura leszel.

Minden éjjel együtt mulatunk,
Világ összes kincsét neked adom.,
Gazdag leszel és boldog
Tiéd léssen minden hatalom.

Enyém lesz a kincs és hatalom?
Kecses ajándék – már-már el is fogadom;
Megállj! Enyém lesz a hatalom?
De szabadságom elveszítem.

Jézus ezért szenvedett
Kiontott vére, csak ennyit ér?
Életet adott és én eldobom,
Mit ér kincs hatalom?

Ha életemet adom,
Akkor inkább leszek szegény
Lelkem inkább Jézusnak adom,
Isten szolgálja inkább leszek!

Fónyodi Eszter

SZERETET - SZOLGÁLAT
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja
Felelős szerkesztő:
dr. Almási Mihály
Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella
Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban